

De tandtechnici en de Tweede Kamer

Bij de beraadslagingen over de begroting van het Departement van Sociale Zaken is de kwestie der tandtechnici (waarover bij de behandeling van het wetsontwerp inzake de reorganisatie ook allerlei wensen zijn geuit en denkbeelden ter sprake zijn gekomen), wederom naar voren gebracht. Wij geven hieronder de desbetreffende passages uit de verschillende redevoeringen en het antwoord van de minister weer.

Vooraf de daarop betrekking hebbende passages uit de schriftelijke voorbereiding. Uit het Voorlopig Verslag:

Tandtechnici

Dit nog altijd niet definitief opgeloste vraagstuk eist een nader onderzoek.

Verschillende leden waren van oordeel, dat dit het beste zou kunnen worden opgedragen aan een daartoe in te stellen commissie, zoals ook is voorgesteld door de georganiseerde tandtechnici.

In de *Memorie van Antwoord* schrijft de Minister:

Tandtechnici

Indien de gemelde leden het oog hebben op het vraagstuk van de tandtechnici in eigenlijke zin, t.w. de opleiding, examinering en regeling van de positie van werkers in het tandtechnisch bedrijf, kan de ondergetekende mededelen, dat hij te dien aanzien onlangs advies aan de Gezondheidsraad heeft gevraagd.

Over het vraagstuk van de tandtechnici in oneigenlijke zin, t.w. degenen, die zonder daartoe de bevoegdheid te bezitten zich begeven op het terrein van de tandarts, heeft de Regering in 1939 een definitieve oplossing willen geven door indiening van het ontwerp, dat is geworden tot de Wet van 13 Mei 1939 (Staatsblad no. 801).

De ondergetekende, ervan overtuigd, dat deze Wet op juiste wijze is uitgevoerd, houdt vast aan de door de Regering in 1939 aangenomen gedragslijn, dat door de genoemde Wet en derzelver uitvoering deze zaak voor de wetgever is afgesloten.

Uit de Handelingen der Tweede Kamer:

De heer Van Lienden:

Een andere aangelegenheid, die m.i. bijzondere belangstelling verdient, is de zaak der tandheelkundige verzorging. Er is een groot tekort aan tandartsen door stopzetting van de opleiding tijdens de bezetting, oproeping in militaire dienst en de, gelukkig, toegenomen vraag naar tandheelkundige hulp. Ik zeg: „gelukkig”, Mijnheer de Voorzitter, omdat het tandheelkundig peil van het Nederlandse volk niet bijzonder hoog staat. Het is daarom van betekenis dat de militairen allen gesaneerde gebitten krijgen en van nog meer belang is, dat met medewerking van de ziekenfondsen de schooltandverzorging ter hand zal worden genomen.

De toeneming van de vraag naar tandheelkundige hulp verdient m.i. de aandacht van de Overheid. Onder de ogen moet worden gezien in hoeverre meer personen in

het tandheelkundige werk kunnen worden ingeschakeld, voornamelijk voor het technische werk, dat zo'n belangrijk deel vormt van de tandheelkundige hulp. In dit verband is het m.i. gemotiveerd de vraag aan de orde te stellen in hoeverre de gehele zaak van de technici opnieuw dient te worden bekeken.

De recente uitspraak van de kantonrechter te Amsterdam geeft wel aan, dat met de regeling van 1939 deze zaak niet is afgesloten. Een advies van de Gezondheidsraad is m.i. niet voldoende. Er moet hier in het belang van de tandheelkundige verzorging en in het belang van de groep tandtechnici een andere weg worden bewandeld. Het geheel moet op een breder plan worden gebracht en moet zich niet beperken tot de telkens nieuw opkomende groepen uit de ene en dan de andere generatie, die menen aanspraak te moeten maken op rechten, die anderen vóór hen hebben gekregen.

Deze kwestie moet een oplossing vinden door een nieuwe afbakening van de taak van de tandartsen enerzijds en die van de tandtechnici anderzijds en dit dient mogelijk te worden gemaakt door een wettelijke regeling, waarin tevens de opleiding van tandtechnici wordt vastgelegd. Wil dit behoorlijk tot zijn recht komen, Mijnheer de Voorzitter, dan zal er een commissie moeten worden ingesteld, waarin de verschillende belangen vertegenwoordigd zijn. Ik zou daarom de Minister willen vragen of hij bereid is een dergelijke commissie in te stellen. Alleen daardoor zullen wij tot een geregelde toestand kunnen komen. Er zijn nu allerlei excessen, zeer ten nadele van een goede en tandheelkundig verantwoorde verzorging.

De heer Krol:

Mijnheer de Voorzitter! Ten slotte nog een paar woorden over de tandtechnici.

De Minister zegt in de Memorie van Antwoord, dat hij vasthoudt aan de door de Regering in 1939 aangenomen gedragslijn en dat door de wet van 13 Mei 1939 en derzelfer uitvoering deze zaak voor de wetgever is afgesloten.

Mijnheer de Voorzitter! Voor de Minister een alleszins begrijpelijk standpunt misschien, maar wij mogen niet over het hoofd zien, dat bij het tot stand komen van de wet van 1939 een groep tandtechnici werd uitgesloten, ten aanzien waarvan wij destijds zijn ingelicht, dat aan deze mensen de gelegenheid was geschonken om in 1929 examen te doen.

Belanghebbenden beweren, dat deze inlichtingen niet stroken met de werkelijkheid. Hoe het zij, wanneer men kennis neemt van de inhoud van een dezer dagen gewezen vonnis ten laste van een tot bedoelde groep behorende tandtechniker, dan vraagt men zich als leek af: maar wat zit hier toch tussen? In het vonnis van de kantonrechter van 20 November jl. lees ik de volgende overweging:

„dat al zal met de ernst van het door verdachte gepleegde feit moeten worden rekening gehouden, anderzijds de overweging moet gelden, dat verdachte dit beroep reeds vóór 1913 zelfstandig uitoefent en dit tot heden heeft uitgeoefend, zonder dat van hogerhand gedurende die tijd enige aanwijzing is gegeven of uitvoering is gegeven aan de bepalingen, waarbij de handelingen, als verdachte pleegde, verboden waren, zodat verdachte de indruk heeft kunnen krijgen, dat aan de bepalingen van art. 436 Wetboek van Strafrecht ten opzichte van de categorie, waartoe verdachte behoort, de hand niet werd gehouden.”

Het behoeft geen verwondering te baren, dat na een dergelijke overweging in het vonnis, de veroordeling luidt: „één gulden boete”. Maar, Mijnheer de Voorzitter, hieruit blijkt, dat de houding der Regering nopens deze materie niet altijd even consequent is geweest. Ik laat de bewering van belanghebbenden, dat de Regering herhaaldelijk aan het openbaar ministerie heeft verzocht de tandtechnici ongemoeid te laten, verder onbesproken.

Wel zou ik in dezen, evenals de heer Van Lienden, er bij de Minister op willen aandringen door het instellen van een commissie het daarheen te leiden, dat onderzocht kan worden of de bewering van de groep tandtechnici, dat deze in 1929 geen gelegenheid heeft gehad om proeven van bekwaamheid af te leggen, al dan niet juist is, en in het bevestigend geval, dit klein aantal gedupeerden alsnog in de gelegenheid te stellen om een examen af te leggen.

Jonkvrouwe Wittewaal van Stoetwegen:

Ik wens nog een enkel woord te zeggen ten opzichte van de tandtechnici. Wij hebben hier adressen gehad van een groep tandtechnici, die geen bevoegdheid hebben. Dit is een zeer oude zaak en het is met enige aarzeling, dat ik er over spreek. Ik vraag mij echter af of niet een maatregel kan worden getroffen, waardoor deze kleine groep van werkers, die zoveel jaren op dit terrein een boterham heeft verdiend, in de gelegenheid wordt gesteld te bewijzen, dat zij tot de bona fide tandtechnici behoort. De heer Van Lienden heeft aangedrongen op een commissie, die in breed verband zal werken. Ik vraag mij af of die groep er onder kan worden betrokken en of daarvoor iets kan worden gedaan.

De heer Stapelkamp:

Mijnheer de Voorzitter! Ik wens nog een enkel woord te zeggen ten opzichte van de tandtechnici. Wij hebben hier adressen gehad van een groep tandtechnici, die geen bevoegdheid hebben. Dit is een zeer oude zaak en het is met enige aarzeling, dat ik er over spreek. Ik vraag mij echter af of niet een maatregel kan worden getroffen, waardoor deze kleine groep van werkers, die zoveel jaren op dit terrein een boterham heeft verdiend, in de gelegenheid wordt gesteld te bewijzen, dat zij tot de bona fide tandtechnici behoort. De heer Van Lienden heeft aangedrongen op een commissie, die in breed verband zal werken. Ik vraag mij af of die groep er onder kan worden betrokken en of daarvoor iets kan worden gedaan.

De heer Kortenhorst:

Mijnheer de Voorzitter! Hoogst waarschijnlijk is u een van de weinige overgebleven leden, die het drama van de tandtechnici hebben medegemaakt. Het spel begon met de wet van 28 April 1913 (Staatsblad 167) tot wijziging van de wet van 24 Juni 1876 (Staatsblad 117), waarin de bevoegdheid van de tandtechnici nader werd omschreven en o.m. het monopolie voor de tandprothese aan artsen en tandartsen werd verleend. Deze wet van 1913 was het begin van de ellende, omdat zij verzuimd had een overgangsmaatregel op te nemen, krachtens welke een aantal praktici, die te voren de volledige tandprothese hadden toegepast, in de gelegenheid werden gesteld nog in hun beroep werkzaam te blijven. Wat evenwel onder tandprothese was te verstaan, was een tamelijk vaag begrip. Maar het arrest van de Hoge Raad van 9 Februari 1920 heeft daarover een uitspraak gegeven, die duidelijk was.

Eerst in het jaar 1925 heeft Minister Aalberse gepoogd, in de ontstane rechtsnood te voorzien. De wet van 29 Juni 1925 droeg dus het karakter van een overgangsmaatregel uitsluitend ten aanzien van hen, die vóór 10 Juni 1913 zonder wettelijke bevoegdheid werkten en nu door de Minister het recht verkregen hun praktijk met betrekking tot de volledige tandprothese te continueren. Er werd een procedure geschapen via de inspecteur van de volksgezondheid met een beroepsinstantie op de Minister.

Minister Koolen, zijn goede hart misschien meer latende spreken dan bij een Minister, zelfs een Minister van Arbeid, gewent is, heeft toen aan 160 tandtechnici de begeerde bevoegdheid toegekend. Vlot daarop volgde een interpellatie van de geachte afgevaardigde mevrouw de Vries-Bruins, Minister Slotemaker de Bruïne, die Minister Koolen was opgevolgd, heeft toen de totstandkoming van de wet van 30 September 1926 tot wijziging van de wet van 1925 bevorderd, bij welke wijziging werd bepaald, dat de 160 toegelaten tandtechnici opnieuw aan de tand moesten worden gevoeld. De commissie-Limburg, die de uitvoering van deze maatregel moest ter hand nemen, heeft 123 van deze 160 tandtechnici de bevoegdheid weer ontnomen. Met hand en tand hebben de zich gedupeerd achtende tandtechnici van de vóór 1913 werkende, waarbij zich tal van andere, laat ik hen maar noemen clandestiene of zwarte, tandartsen hadden aangesloten, zich tegen deze maatregel verzet. Zij hebben zonder ophouden de Kamer met hun protesten en adressen gebombardeerd; zij hebben succes gehad. Minister Slotemaker de Bruïne was bereid de bestaande situatie te legaliseren en zo kwam de wet van 18 Mei 1929 tot stand, waarbij de mogelijkheid

werd geschapen om door een practisch en theoretisch examen alsnog de wet aan de practijk aan te passen. Maar ook toen was de vrede nog niet hersteld, want de regeling van het jaar 1929 bleek gebrekkig en onvolmaakt te zijn. Nogmaals kwam de wetgever tussenbeide en zo kwam tot stand de wet van Minister Romme van 12 Mei 1939, die toen definitief en absoluut voor de laatste maal aan alle bezwaren wenste tegemoet te komen. Van te voren had de Minister overleg gepleegd met de organisaties van de tandtechnici, die zich accoord hadden verklaard met de maatregel, zoals die nu — dus definitief — in het Staatsblad is verschenen.

Definitief was de zaak evenwel nog lang niet af, want degenen, die zo naïef waren het te menen, zijn teleurgesteld. Opnieuw is de kanonnade ingezet; het offensief is heropend. Ik vermeld nu niet eens de Kamercommissies (de commissie-Ketelaar, de commissie-de Wilde, de commissie-Goseling), die werden benoemd naar aanleiding van de adressen, welke de Kamer opnieuw voor het feit hebben gesteld, haar houding te bepalen. Men zou kunnen zeggen, dat de tand des tijds de problemen blijikbaar niet heeft geliquideerd. Zo wordt opnieuw deze Minister aan de tand gevoeld.

Het verheugt mij, dat de Minister in de Memorie van Antwoord de tanden op elkaar heeft gehouden en geweigerd heeft de verzoeken van de requestanten ontvankelijk te verklaren. Na de onherroepelijk laatste kans van 1939 komt niet meer de definitief allerlaatste kans. Ik geloof, dat de Kamer niet langer met zich moet laten spelen. Wij hebben gedurende reeksen van jaren van alle kanten alles overwogen, wat te overwegen valt en ik geloof, dat nu de belanghebbenden zich, zij het ook tandenknarsend, bij de definitieve beslissing hebben neer te leggen.

Mijnheer de Voorzitter! Ik dring er dus niet op aan — zulks in tegenstelling met andere geachte afgevaardigden — om nog eens een commissie te benoemen, welke benoeming misschien nog weer de hoop levendig zou houden, dat er iets aan te doen is.

Wat de andere quaestie betreft, die de Minister aansnijdt, nl. om opleiding, examinering en regeling van de positie van werkers in het tandtechnisch bedrijf te doen bekijken door de gezondheidsraad, daarmee ga ik accoord, maar deze quaestie moet volkomen afgescheiden blijven van de nu absoluut afgesloten quaestie van de tandtechnici.

De heer Van Dis:

Ten slotte, Mijnheer de Voorzitter, zou ik nog een enkel woord willen spreken ten aanzien van de tandtechnici. Toen de tandtechnici hun beroep gingen uitoefenen, was dit oorspronkelijk vrij. Thans echter worden zij vervolgd. Ik zou er bij de Minister op willen aandringen, die vervolging te staken en aan de verlangens van de tandtechnici om een examen te mogen afleggen, te willen voldoen. Ik ben van oordeel, dat dit verzoek alleszins billijk is. Zijn zij bekwaam, dan heeft ons volk, bij het grote tekort aan tandtechnici, hen dringend nodig. Zijn zij niet bekwaam, dan zullen zij ook onmiddellijk moeten ophouden. Ook met het oog op hun gezinnen wil ik daarom bij de Minister bepleiten deze mensen de gelegenheid te bieden een examen af te leggen.

De heer Hacke:

Wat de kwestie van de tandtechnici betreft, heb ik met grote belangstelling geluisterd naar hetgeen de geachte afgevaardigde de heer Kortenhorst heeft gezegd en ik bewonder de wijze, waarop hij dit alles heeft uiteengezet.

Het antwoord van de Minister daaromtrent heeft mij niet bevredigd. Met grote warmte steun ik het door de geachte afgevaardigde de heer Van Lienden voorgestelde plan, die voorstelde een commissie te benoemen, die het gehele vraagstuk onder de loupe zal nemen.

De beste oplossing acht ik het instellen van een commissie op brede basis, welke commissie niet alleen werken zal onder de indruk van de gebeurtenissen van nu, doch die ook opleiding, bevoegdheid, omschrijving van de terreinen, waarop tandartsen en tandtechnici zich bewegen kunnen en mogen, zal regelen. Daarbij zal natuurlijk een afzonderlijke regeling moeten worden gemaakt voor degenen, die reeds lange tijd bepaalde werkzaamheden verrichten en hen, die thans hun beroep gaan uitoefenen.

Het moet niet mogelijk zijn, dat telkens weer opnieuw deze kwestie op komt duiken. Een definitieve regeling is nodig en daarbij moet zo spoedig mogelijk een einde worden gemaakt aan de heersende misstanden. Op dit gebied ligt een dankbare taak voor deze Minister.

De heer D r e e s, Minister van Sociale Zaken:

Ik kom thans tot de tandheelkundige verzorging. Terecht heeft de geachte afgevaardigde de heer Van Lienden gewezen op het belang van de schooltandverzorging. In dit kader is ter sprake gekomen het vraagstuk van de tandtechnici. Ik moet eerlijk zeggen: het is voor mij verheugend geweest daarbij het geluid te horen van de heer Kortenhorst, die nog eens de lijdensgeschiedenis heeft opgehaald. Het is in deze Kamer zó, dat op dit gebied het probleem, dat men heeft trachten af te doen, telkens opnieuw verrijst en dat Kamerleden, die de beschouwingen van een bepaalde groep tandtechnici ontvangen, onder de indruk komen, dat hier onbillikheden zijn, waarin moet worden ingegrepen. Ik heb zoveel van die geschiedenis gezien, dat, toen men mij deze zaak voorlegde en ik aan het lot van mijn ambtsvoorgangers dacht, ik mij heb voorgenomen, de oude kwestie van de tandtechnici niet weer op te rakelen. Laat men nog even zich dit realiseren. Het is er oorspronkelijk om gegaan aan die tandtechnici, die reeds vóór 1913 volledig een zelfstandige praktijk uitoefenden en aan wie dat voortaan verboden zou zijn, de mogelijkheid te geven, indien zij bij een examen waren geslaagd, die praktijk voort te zetten. Het was zuiver een eerbiediging van verkregen rechten. Men begrijpt, dat het aantal mensen, die reeds in 1913 een volledige tandheelkundige praktijk uitoefenden (dat is dus 34 jaar geleden) en die nu nog in aanmerking zouden komen voor een nieuwe beslissing, niet groot kan zijn.

Er zijn echter indertijd de zonderlingste dingen gebeurd. Men heeft van mensen, die in 1913 nog geen 17 jaar waren, aangenomen, dat zij vóór 1913 — hoewel zij nog geen 17 jaar waren! — zelfstandig een tandheelkundige praktijk uitoefenden. Later zijn dergelijke toestemmingen ingetrokken.

Nog onlangs ontving ik intussen de klacht, dat de eis, dat men 17 jaar moest zijn, pas later was ingevoerd. Niemand kan echter in ernst aannemen, dat men vóór zijn 17de jaar werkelijk een volledige praktijk had uitgeoefend.

Bovendien hebben zich hele groepen nieuwe tandtechnici zelfstandig gevestigd, omdat men altijd nog schichtig was op te treden tegen degenen, die beweerden een bepaald recht te hebben; die nieuwe mensen oefenen heel kalm een praktijk uit, die als twee druppels water op de praktijk van een tandarts gelijk.

Heeft het nu zin deze zaak weer commissoriaal te maken? Zij is op allerlei manieren behandeld: er is overleg gepleegd en weer overleg gepleegd, ze is herhaalde malen onder de ogen gezien, er zijn wetswijzigingen gekomen en de wet van 1939 zou de definitieve afsluiting zijn. Zodra men er van kikt, dat over deze zaak ook maar weer gedacht zal worden, is dit een argument voor tandtechnici en hun advocaten om, indien men wil achtervolgen, te zeggen: „deze zaak is in overweging bij de Regering, ze wordt behandeld door de Kamer, ze is commissoriaal gemaakt, dus er moet niet worden achtervolgd”. Nu beroept men zich er op dat men nooit is achtervolgd en zegt dan: deze Regering mag er zeker niet aan beginnen.

In 1939 is na ampele overweging van al het vóór en tegen gezegd: dit is de definitieve regeling. Ik kan er dan ook niet opnieuw in treden. Het is mogelijk, dat de tijd zal komen, al zijn er nog meer jaren voorbijgegaan, dat tandtechnici bij een Minister een kansje zullen maken, maar ik kan het niet op mij nemen. Het zou ook volkomen in strijd zijn met het standpunt van deze Kamer bij de aanneming van de wet betreffende de opleiding van tandartsen. Men heeft zich daarbij op het standpunt gesteld, dat de opleiding, gelijk ze tot dan had plaats gehad, niet voldoende wetenschappelijk en geneeskundig was. Men heeft een universitaire opleiding in het leven geroepen, die twee jaar meer dan de tegenwoordige zal vragen, omdat men meende, dat de opleiding, gelijk in het buitenland, meer wetenschappelijk gefundeerd moest zijn. Wanneer men aan de ene kant deze maatregel neemt en aan de andere kant

diegenen, die alleen praktisch een deel van het werk hebben geleerd, bevoegdheid geeft als tandheekkundige op te treden, botst dat met elkaar.

Heel anders ligt de kwestie, die ik wel wil laten bezien. Wij hebben een groot tekort aan tandheekkundige hulp, die nog in jaren niet is aan te vullen.

Het is dus van groot belang, dat tandtechnici voor dat deel van de tandheekkundige hulp, waarvoor zij werkelijk bestemd en geschikt zijn, op doelmatige wijze worden ingeschakeld, maar dan onder de verantwoordelijkheid van een tandarts, die ten slotte zijn opleiding heeft gehad en alles wat er aan het gebit gebeuren moet in algemener en breder verband ziet dan enkel van de technische kant. Ik geloof dus, dat bezien zal moeten worden hoe de tandtechnici, die inderdaad iets presteren, het best kunnen werken in het verband van de tandheekkundige hulp, maar dan altijd als hulp van de tandarts. Ik bedoel niet, dat zij dan toch een zelfstandige tandheekkundige praktijk uitoefenen en dat daarnaast dan een tandarts zit, maar dat zij zoals altijd de hulpkraacht van een tandarts zijn, dat echter de betere, krachten op betere en ruimere wijze kunnen werken dan veelal het geval was.

Nu heb ik de Centrale Commissie van Advies voor de Volksgezondheid gevraagd het probleem te bezien, wat de verhouding moet zijn tussen de tandartsen en de tandtechnici, waarbij dezen niet een zelfstandige praktijk hebben, en hoe de opleiding moet zijn en welke de eisen zijn, die gesteld moeten worden.

De heer Van Lienden: Ik dacht, dat het gevraagd was aan de Gezondheidsraad.

De heer Drees, Minister van Sociale Zaken: Ik meende, dat het gevraagd was aan de Centrale Commissie van Advies voor de Volksgezondheid.

De heer Van Lienden: Dat verandert het voor mij wel.

De heer Drees, Minister van Sociale Zaken: Ik kan mij vergissen en zou het moeten naziën; de voorzitter van beide is dr. Brutel de la Rivière. Ik zal laten nagaan wat de meest praktische oplossing is, maar ik zie het probleem anders dan de gedachte, dat deze tandtechnici een zelfstandige tandheekkundige praktijk zouden uitoefenen.

RIJKSBEGROTING HOGER ONDERWIJS 1948

In het Voorlopig Verslag op het ontwerp-Rijksbegroting voor 1948 lezen wij inzake het hoger onderwijs:

Bijzondere aandacht meenden zeer vele leden te moeten vragen voor de salariering niet alleen van de hoogleraren, doch in nog sterkere mate voor die van de hoofd-assistenten, assistenten en conservatoren. De rechtspositie van deze drie laatste functionarissen is niet voldoende geregeld; zij staan h.i. te veel in dienst van de hoogleraren. Deze factoren en andere zijn oorzaak, dat het zeer moeilijk geworden is bekwame mensen voor deze functies te vinden. Een eigen taakomschrijving en een salariering, overeenkomstig de betekenis van het ambt, zijn hier dringend geboden. Heeft de Minister plannen die in deze moeilijkheden kunnen voorzien?

In de Memorie van Toelichting op de Rijksbegroting voor 1948, afdeling Hoger Onderwijs, schrijft de Minister:

Nog een bijzondere oorzaak voor de stijging van de begrotingsposten voor deze afdeling moet de ondergetekende hier noemen, nl. de reorganisatie van het tandheekkundig onderwijs. In dit opzicht hebben Regering en Volksvertegenwoordiging elkaar reeds gevonden.

DE MILITAIR-TANDHEEKKUNDIGE HULP

In het Voorlopig Verslag nopens de Begroting van Sociale Zaken wordt inzake de militair tandheekkundige hulp het volgende opgemerkt:

Andere leden vestigden de aandacht op de voorziening van de tandheekkundige hulp. Vóór de oorlog was er één militaire tandarts op 5.000 soldaten, terwijl tegenwoordig voor elke 500 soldaten 1 militaire tandarts beschikbaar is. Het gevolg daarvan is, dat

20 % à 25 % van de tandartsen in militaire dienst is. Deze leden vroegen zich af, of het verzorgen van de gebitten van 500 militairen inderdaad een volledige en noodzakelijke werkkring opleverde, ook al waren zij niet blind voor de betekenis, die een goede tandheelkundige verzorging voor de paraatheid van onze krijgsmacht heeft.

Zou de Minister bereid zijn in overleg te treden met zijn ambtgenoten van Oorlog en van Marine, teneinde te bereiken, dat naar verhouding meer tandartsen voor de behandeling der burgerbevolking beschikbaar komen?

De Minister antwoordde hierop in zijn Memorie van Antwoord:

Het door de bedoelde leden gevraagd overleg van de ondergetekende met zijn ambtgenoot van Oorlog heeft reeds in het voorjaar van 1947 plaats gehad.

Genoemde ambtgenoot heeft toegezegd, dat gestreefd zou worden naar een betere coördinatie in de vorm van een Commissie van Overleg tussen militaire en civiele instanties, teneinde zoveel mogelijk aan de bezwaren voor de burgerbevolking tegemoet te komen; daarnaast zou, zodra de omstandigheden het zouden toelaten, het aantal militaire tandartsen worden verminderd.

De ondergetekende is bereid, ook met zijn ambtgenoot van Marine contact te zoeken.